7 Noachide laws and the secret of Rosh Hashona

תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף נז עמוד א

אמר רב יוסף, אמרי בי רב: על שלש מצות בן נח נהרג: (גש"ר סימן). על גילוי עריות, ועל שפיכות דמים, ועל ברכת השם. מתקיף לה רב ששת: בשלמא שפיכות דמים - דכתיב שפך דם האדם וגו'. אלא הנך מנא להו? אי גמר משפיכות דמים - אפילו כולהו נמי, אי משום דאיתרבאי מאיש איש - עבודה זרה נמי איתרבי מאיש איש! - אלא אמר רב ששת אמרי בי רב: על ארבע מצות בן נח נהרג. - ועל עבודה זרה בן נח נהרג? והתניא: בעבודה זרה דברים שבית דין של ישראל ממיתין עליהן - בן נח מוזהר עליהן. אזהרה - אין, מיתה - לא! - אמר רב נחמן בר יצחק: אזהרה שלהן זו היא מיתתן. רב הונא ורב יהודה וכולהו תלמידי דרב אמרי: על שבע מצות בן נח נהרג. גלי רחמנא בחדא, והוא הדין לכולהו.

רש"י מסכת סנהדרין דף נז עמוד א

אזהרה שלהם - כלומר כל אזהרה דתנא תנא גבי בני נח זו היא מיתה שלהם, דלא דייק בהו תנא למיתני מיתה גבי חייבי מיתות, ואזהרה - בשאין בהן מיתה כלגבי ישראל.

תוספות מסכת סנהדרין דף י עמוד א

מלקות תחת מיתה עומדת - י"מ משום דבני נח אזהרתן זו היא מיתתן וניתנת לישראל מלקות על אזהרתו תחת מיתה דבני נח ועוד י"ל משום דזימנין מתים ע"י מלקות כדתנן באלו הן הגולין (מכות דף ח:) ומת זה תחת ידו ופטור וקשה לשני הפירושים הללו דמאי פריך אי הכי אומדנא למה לי ופי' הקונטרס עיקר.

ספר החינוך מצוה כו

)ד) וזאת המצוה היא מכלל השבע מצוות שנצטוו כל בני העולם בכללן. אבל מכל מקום חילוקין יש בפרטים בין ישראל לשאר האומות, והכל מבואר שם בעבודה זרה. ומן החילוקין שבין ישראל לשאר האומות בענין המצוות המוטלות על הכל הוא, שישראל לא יתחייב לעולם בלא עדים והתראה, ושאר האומות אין צריכין התראה, לפי שאין חילוק בהן בין שוגג למזיד. (ה) וכן יתחייבו גם כן בהודאת פיהם. מה שאין כן בישראל שצריך עדים. ועוד יש חילוק אחר. (ו) כי האומות בעוברם על כל אחת ממצוותם יתחייבו לעולם מיתה, וזהו אמרם זכרונם לברכה [סנהדרין דף נ"ז ע"א] אזהרתן זו היא מיתתן, וישראל יתחייב פעמים קרבן, פעמים מלקות, פעמים מיתה, ופעמים אינו מתחייב בכל אלה אלא שהוא כעובר על מצות מלך ונשא עונו.

רש"י מסכת יבמות דף מז עמוד ב

ומודיעין אותו עון לקט שכחה ופאה - שלא יאמרו עניים הללו הלוקטין פאת שדה גזלנים הם ועומד עליהם והורגם בדיניהם שבני נח הוזהרו על הגזל בסנהדרין (דף נו) ואזהרתן זו היא מיתתן דלא בעו התראה לפיכך בן נח נהרג על פחות משוה פרוטה דעובד כוכבים קפיד על דבר מועט ולגבי ישראל הויא מחילה.

ולא ניתן להשבון - אינו בחזרה אלא נהרג דגבי ישראל כתיב והשיב את הגזלה אשר גזל (ויקרא ה) אבל בני נח אמרינן בסנהדרין (דף נח:) אזהרתן זו היא מיתתן וכיון שעבר על אחת מז' מצות נהרג.

תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף נח עמוד ב

ואמר ריש לקיש: נכרי ששבת - חייב מיתה, שנאמר ויום ולילה לא ישבתו. ואמר מר: אזהרה שלהן זו היא מיתתן. אמר רבינא: אפילו שני בשבת. - וליחשבה גבי שבע מצות! - כי קא חשיב - שב ואל תעשה, קום עשה - לא קא חשיב.

ספר מסילת ישרים פרק ד

והוא מה שאמר משה רבנו עליו השלום (דברים לב): הצור תמים פעלו כי כל - דרכיו משפט אל אמונה ואין עול וגו', כי כיון שהקדוש ברוך הוא רוצה במשפט, הנה כך הוא עבור על המשפט, העלים את העין מן הזכות כמו מן החובה. על כן אם משפט הוא רוצה, צריך שיתן לכל איש כדרכיו וכפרי מעלליו בתכלית הדקדוק, בין לטוב בין למוטב, והיינו, אל אמונה ואין עול צדיק וישר הוא, שפירשו ז"ל (ספרי): לצדיקים ולרשעים, כי כך היא המדה ועל הכל הוא דן ועל כל חטא הוא מעניש ואין להמלט.

ואם תאמר, אם כן, מדת הרחמים למה היא עומדת, כיון שעל כל פנים צריך לדקדק בדין על כל דבר? התשובה, ודאי, מדת הרחמים היא קיומו של עולם, שלא היה עומד זולתו כלל וכלל. ואף על - פי - כן אין מדת הדין לוקה, וזה, כי לפי שורת הדין ממש, היה ראוי שהחוטא יענש מיד תיכף לחטאו בלי המתנה כלל, וגם שהעונש עצמו יהיה בחרון אף, כראוי למי שממרה פי הבורא יתברך שמו, ושלא יהיה תיקון לחטא כלל, כי הנה באמת, איך יתקן האדם את אשר עיות והחטא כבר נעשה? הרי שרצח האדם את חברו, הרי שנאף, איך יוכל לתקן הדבר הזה? היוכל להסיר המעשה העשוי מן המציאות?

אמנם, מדת הרחמים היא הנותנת הפך השלשה דברים שזכרנו: דהינו, שיתן זמן לחוטא ולא יכחד מן הארץ מיד כשחטא, ושהעונש עצמו לא יהיה עד לכלה, ושהתשובה תנתן לחוטאים בחסד גמור, שתחשב עקירת הרצון כעקירת המעשה, דהיינו, שבהיות השב מכיר את חטאו ומודה בו ומתבונן על רעתו ושב ומתחרט עליו חרטה גמורה דמעיקרא כחרטת הנדר ממש - שהוא מתנחם לגמרי והיה חפץ ומשתוקק שמעולם לא היה נעשה הדבר ההוא ומצטער בלבו צער חזק על שכבר נעשה הדבר ועוזב אותו להבא ובורח ממנו, הנה עקירת הדבר מרצונו, יחשב לו כעקירת הנדר ומתכפר לו. והוא מה שאמר הכתוב (ישעיה ו): וסר עונך וחטאתך תכפר, שהעון סר ממש מהמציאות ונעקר במה שעכשיו מצטער ומתנחם על מה שהיה למפרע.

וזה חסד ודאי שאינה משורת הדין, אך על - כל - פנים הנה הוא חסד שאינו מכחיש הדין לגמרי, שהרי יש צד לתלות בו, שתחת הרצון שנתרצה בחטא וההנאה שנהנה ממנו בא עתה הנחמה והצער. וכן אריכות הזמן איננו ויתרון על החטא, אלא סבלנות קצת לפתוח לו פתח תקון. וכן כל שאר דרכי חסד: כענין ברא מזכה אבא (סנהדרין קד), או מקצת נפש ככל הנפש (קהלת רבה ז כז), המוזכרים בדברי החכמים, דרכי חסד הם לקבל את המעט כמרובה, אך לא מתנגדים ומכחישים ממש מדת הדין, כי כבר יש בהם טעם הגון להחשיב אותם. אך שיותרו עבירות בלא כלום או שלא ישגיח עליהם, זה היה נגד הדין לגמרי, כי כבר לא היה משפט ודין אמיתי בדברים, על כן זה אי אפשר להמצא כלל. ואם אחד מן הדרכים שזכרנו לא ימצא לחוטא להמלט, ודאי שמדת - הדין לא תשוב ריקם. וכן אמרו ז"ל (ירושלמי תענית פ"ב): מאריך אפיה וגבי דילה. נמצא, שאין לאדם הרוצה לפקוח עיניו פיתוי שיוכל להתפתות בו לבלתי הזהר במעשיו בתכלית הזהירות ולדקדק בהם תכלית הדקדוק. הן כל אלה ההשקפות שישקיף עליהן האדם ויקנה בם מדת הזהירות ודאי, אם בעל נפש הוא.